

Janusz Podgórski

Lubieszewo, pow. Nowy Dwór Gdański. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 6, 123-124

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiał zabytkowy stanowi głównie ceramika lepiąca ręcznie, występująca tutaj w postaci ułamków naczyń o formach jajowatych rzadziej wiaderkowatych i odwrotnie gruszkowatych. Sporadycznie trafiają się także kubki oraz formy dwustożkowate. Z pozostałych zabytków na wyszczególnienie zasługują: trzy przęśliki gliniane, dwa rozcieracze kamienne i trzy osetki z piaskowca ze śladami zużycia na powierzchni.

W wyniku prowadzonych od czterech lat badań wykopaliskowych stwierdzono, że osada ta zajmowała bardzo mały obszar wynoszący ca 0,5 ha i należała do starszej oraz częściowo późnej fazy "celto-przeworskiej" grupy kulturowej. Chronologicznie odpowiada to początkowi I w. p.n.e. i schyłkowi późnego latenu.

LUBIESZEWÓ , pow. Nowy Dwór Gdański Muzeum Archeologiczne w Gdańsku
Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Janusz Podgórnki.

Finansowało Muzeum Zamkowe w Malborku.

Pierwszy sezon badań, Obiekt wielokulturowy:

1/ ślady osadnictwa neolitycznego, 2/ cmentarzyko okresu późnolateńskiego i starszego okresu wpływów rzymskich, 3/ osada okresu wpływów rzymskich, 4/ osada okresu wczesno- i późnośredniowiecznego / XII - XV w/.

Założono trzy wykopy, usytuowane na szczycie niewielkiego wzniesienia, w terenie częściowo zniszczonym wskutek wybierania piasku. W toku badań wyróżniono następujące formy i fazy osadnictwa :

1/ warstwę kulturową zawierającą ułamki ceramiki wczesno - i późnośredniowiecznej /XII-XV w./; 2/ warstwę kulturową i jamy, zawierające ceramikę i zabytki ruchome okresu wpływów rzymskich / I w.-poł.III w. n.e./; 3/ wykopy grobów szkieletowych, ze starszego okresu wpływów rzymskich/ jak na to wskazuje uzyskana część zniszczonego zespołu grobowego/; 4/ całkowicie zniszczone cmentarzyko grobów ciałopalnych okresu późnolateńskiego; 5/ ślady osadnictwa neolitycznego kultury ceramiki sznuruwej - reprezentowane przez nieliczne ułamki ceramiczne.

Wśród zabytków ruchomych licznie występują zabytki okresu późnolateńskiego: fragmenty żelaznych grotów oszczepów, żelazny tok włóczni, fragmenty zapinek żelaznych i zapinka brązowa /typ G/, wśród zabytków okresu wpływów rzymskich na uwagę zasługują zapinki brązowe /grupy II, III, IV i V Almgrena/, bransolety

brązowe, brązowe zakończenie pasa, paciorki szklane i bursztynowe, przęśliki gliniane i fragmenty płytki grzebienia rogowego.

Z powodu braku robotników / okres żniw/ wykopy I i II nie zostały całkowicie wyeksplorowane: po zabezpieczeniu zasypano je. Ponadto, wskutek uprawy ornej prowadzonej niegdyś na stanowisku oraz ze względu na nakładanie się kilku faz osadnictwa - uległy kompletnej deformacji układy stratygraficzne obiektu, co utrudnia klasyfikację chronologiczną poszczególnych faz osadnictwa.

Ze względu na niebezpieczeństwo dalszej dewastacji stanowiska poprzez eksploatację piasku - jak również konieczność rozpoznania uchwyconych częściowo założen osadniczych - wskazana jest kontynuacja badań obiektu.

LUBOSZYCE, pow. Lubacko

patrz okres wpływów rzymskich

MAŁUSY WIELKIE, pow. Częstochowa

Stanowisko 1

patrz okres halszacki

MARCINÓW, pow. Żagań

Stanowisko 1

Muzeum Ziemi Lubuskiej

w Zielonej Górze

Dział Ochrony Zabytków Archeologicznych

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejaki,

Badania finansował WKZ w Zielonej Górze.

Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe z okresu halszackiego i lateńskiego.

W ramach badań weryfikacyjnych cmentarzysk kurhanowych w północnej części Dolnego Śląska przeprowadzone zostały prace wykopaliskowe na siedmiu kurhanach z 45 zarejestrowanych w Marcinowie, pow. Żagań na stanowisko 1 w lesie, na północno-wschodnim krańcu wsi. Kurhany te uważane były w literaturze za groby ludności kultury łużyckiej z środkowej epoki brązu.

Kurhany badano w różnych częściach cmentarzyska. 5 kurhanów, zbudowanych z kamieni posiadało w części centralnej skrzynkowe groby kultury pomorskiej. Wyposażenie 1 grobu stanowiła popielnica z przykrywką oraz nóż, szczypczyki i szpila wykonane z żelaza.

W 2 kurhanach znaleziono tylko ułamki ceramiki bez kości ludzkich. Wszystkie wiążąc należy z kulturą pomorską. Stwierdzono ponadto regularność rozmieszczenia kurhanów, ich podobną konstrukcję i rozmiary. W obrębie cmen-